

Pravidla úspěchu

BERT HELLINGER

PRAVIDLA ÚSPĚCHU

MAITREA

2013

KATALOGIZACE V KNIZE - NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

Hellinger, Bert

Pravidla úspěchu / Bert Hellinger ; [z německého originálu ... přeložila Jitka Scharingerová]. -- 1. vyd. v českém jazyce. -- Praha : Maitrea, 2013. -- 282 s.

Název originálu.: Ordnungen des Erfolgs

ISBN 978-80-87249-44-4

316.614.5-025.12*316.356.2*316.472.42*159.923.5*331.101.3*658:17.024.4*17.023.34

- rodinné konstelace

- rodinné vztahy

- partnerské vztahy

- rozvoj osobnosti

- profesní úspěch

- úspěch v podnikání

- štěstí

- populárně-naučné publikace

316.4/.7 - Sociální interakce [18]

Bert Hellinger

Pravidla úspěchu

Ordnungen des Erfolgs

Copyright © Bert Hellinger, 2010

Translation © Jitka Scharingerová, 2013

Czech edition © Maitrea a.s., Praha 2013

ISBN 978-80-87249-44-4

Poznámka překladatelky:

Texty v této knize jsou z velké části přímé přepisy záznamů z konstelací. Bert Hellinger používá v konstelacích, stejně jako při vysvětleních a meditacích, svůj specifický jazyk.

Ten má svou dikci, stavbu věty a volbu slov, které dohromady vytvářejí neopakovatelnou atmosféru.

Pokusila jsem se při překladu tuto osobitost a atmosféru zachovat, a proto může překlad působit místy poněkud komplikovaně, šroubovaně až poněkud archaicky.

1. KNIHA

ÚSPĚCHY V ŽIVOTĚ - ÚSPĚCHY V POVOLÁNÍ

VĚNOVÁNÍ

Albertu Hellingerovi 1896 – 1967
na památku

Touto knihou stavím pomník, pomník úspěchu.

Na rozdíl od těch kamenných pomníků, které hledí zpět, se tento pomník dívá vpřed.

Zůstává v pohybu. Pokračuje ve službě, na kterou vzpomínám s vděčností, a dívám se dál – s láskou.

Bert Hellinger

OBSAH

<i>Věnování</i>	8
<i>Úvod</i>	13
<i>Naše životní úspěchy</i>	15
Porod	
Najít a přijmout matku	
Pohyb směrem k matce	
Důsledky přerušného pohybu k matce	
Pohyb směrem k úspěchu	
Náklonnost	
<i>Místo</i>	21
<i>Přestavba, změna, přestavění</i>	23
<i>Chyba</i>	25
<i>Ztráta</i>	27
<i>Marně</i>	29
<i>Místo setkání</i>	31
<i>Předsudky</i>	34
<i>Právě teď</i>	37

Předsudky svědomí	39
Bohatství	
Nic	
Vina a nevína	
Pykání / trest	
Můj bůh	
Trest jako vyrovnání	
Bůh svědomí	
Jiný bůh	
Pohyby ducha	
Rozhodující krok	
„Já na tvém místě.“	
Budu tě následovat	
„Já jsem tady, ty tam.“	
Soustředění	56
Spěchej pomalu	58
Vyhrát skrze ponechání a pouštění	60
Zázrak	62
Neočekávané	64
Světlo	65
Hrdost majitele	66
Ted'	68
Ztráty	70

Hojnost	72
Otevřenost	73
Spolupráce	75
Kruh	76

ÚVOD

Často rozlišujeme mezi oblastí rodiny, osobního naplnění a osobního štěstí ve vztazích na jedné straně a oblastí práce a povolání na druhé straně, jako bychom je mohli a směli oddělovat. A přesto se obě řídí stejnými zákony úspěchu a neúspěchu, stejnými zákony štěstí a neštěstí, stejnými zákony a řády v životě i v lásce.

Rodinné konstelace se zpočátku zabývaly převážně osobními vztahy. Vynesly na světlo zásady řádu lásky, podle kterých jsou naše vztahy úspěšné nebo neúspěšné. Když jsem se začal zabývat zkoumáním zákonů úspěchu a neúspěchu v práci a v zaměstnání a stále více se zabýval tímto tématem i v podnicích a organizacích, vyšlo najevo, že i zde následují stejný řád.

V této knize zkoumám výše uvedené souvislosti. Pohled na ně nás dovede k vnitřním postojům, které umožňují, aby se nám naše vztahy a život dařily. Povede nás k těm pohybům, jež umožňují, aby se posléze podařilo to, co bylo okolnostmi života v raném věku omezeno a co mělo hluboký vliv na náš úspěch v osobních vztazích a současně vliv i na úspěch v naší práci a povolání.

Při aplikaci rodinných konstelací na oblast podnikání a povolání se ukázalo, že je možné je použít teprve tehdy, když jsem získal širší vhled do dalších oblastí, které byly původně nepřístupné. Vede totiž daleko za hranice svědomí a na něm závislé hranice úspěchu.

Pokud se chcete dozvědět více o aplikaci těchto názorů na podnik a povolání, najdete je popsány v mé následující knize: “Příběhy úspěchu v podnikání a povolání”. Je tam popsáno použití těchto náhledů v podnicích a povoláních v mnoha různých zemích.

Tyto příklady budou srozumitelnější a jasnější, když pochopíme a zvnitřníme základy řádů, podle kterých funguje úspěch, tak jak je popisují v této knize.

Přeji vám s touto a možná i s další knihou velký úspěch nebo ono plné štěstí v životě a ve vašem povolání, tedy to, čeho vy jako jedinec chcete ve službách života dosáhnout.

NAŠE ŽIVOTNÍ ÚSPĚCHY

Porod

Náš první a rozhodující úspěch byl náš porod. Nejlépe a s dalekosáhlým vlivem se nám podařilo, pokud jsme se museli dostat na světlo vlastní silou a podařilo se nám to bez vnějších zásahů. Zde jsme museli poprvé prokázat svou schopnost prosadit se. Tento úspěch působí dál po celý život. Z této zkušenosti získáváme sílu k tomu, abychom se i později úspěšně prosadili.

Jdu zde příliš daleko? Co má tento prožitek úspěchu společného s našimi pozdějšími úspěchy v naší práci a povolání? Závísí náš pozdější úspěch opravdu na tomto prvním úspěchu tak zásadně?

Jak se chová později dítě a dospělý, který přišel na tento svět pomocí císařského řezu nebo musel být do života vytáhnut kleštěmi? Nebo když přišel na tento svět příliš brzy a musel první týdny nebo dokonce měsíce strávit v inkubátoru? Jak je to později s jeho samostatností a s jeho schopností prosadit se?

Samozřejmě mohou být vlivy těchto prvních zkušeností později aspoň částečně překonány. Tak jako ze všech obtíží a těžkostí, můžeme i z nich získat obzvláštní sílu.

Přesto vznikají hranice a ty se stanou výzvou, kterou se nám podaří překonat v případě, že poznáme její kořeny a to chybějící znovu získáme nebo doplníme jiným způsobem, často s pomocí zvenčí.

Najít a přijmout matku

Další rozhodující událostí a dalším úspěchem je pohyb směrem k matce jako našemu protějšku, k té, která nás přiloží k prsu a živí. Skrze její mléko přijímáme život mimo ni.

Co tady znamená úspěch a co nás připravuje na pozdější úspěchy v našem životě a v našem povolání?

Přijmout ji jako zdroj našeho života, se vším, co k nám od ní plyne. S ní přijímáme svůj život. Přijímáme ho tak, jak přijímáme ji.

Toto přijetí je aktivní. Musíme sát, aby její mléko teklo. Musíme volat, aby přišla. Musíme mít radost z toho, co nám daruje. Skrze ni se stáváme bohatými.

Později v životě se ukáže: komu se podařilo přijmout svou matku plně tímto způsobem, ten je úspěšný a šťastný. Neboť tak jak se kdo staví ke své matce, tak se staví ke svému životu a svému povolání. Tak dalece, jak svou matku odmítá, tak dalece odmítá také život a svou práci a své povolání. Stejným způsobem a stejně silně ho pak odmítá život, jeho práce a jeho povolání.

Jakou má kdo radost ze své matky, takovou má radost ze života a z práce. Tak jak mu jeho matka dává, jak jej stále více obdarovává, a on pokud od ní bere s láskou, tak mu jeho život a jeho práce daruje úspěch ve stejné míře.

Kdo má výhrady ke své matce, ten je má také k životu a ke štěstí. Tak jak se od něj odtahuje jeho matka, jako důsledek jeho výhrad a odmítání, tak se od něj odtahuje i jeho život a štěstí.

Kde začíná náš úspěch? Začíná u naší matky.

Jak k nám úspěch přichází? Jak smí přijít? Tehdy, když k nám smí přijít naše matka a my ji jako naši matku ctíme.

Pohyb směrem k matce

Přijetí matky brání u mnoha nějaká raná zkušenost. Zažili příliš časně odloučení od ní. Například když na nějaký čas přešli do jiné péče nebo když byla nemocná a musela se léčit nebo když jsme my byli nemocní a ona nás nesměla navštívit. Tato zkušenost má za následek hlubokou změnu v našem pozdějším chování.

Bolest odloučení a naše bezmoc bez ní, zoufalství, že k ní nemůžeme jít, když ji právě tak potřebujeme, nás vede k vnitřnímu rozhodnutí. Například: „Vzdávám se jí.“ „Zůstanu sám.“ „Zachovám si od ní odstup.“ „Odvrátím se od ní.“

Když pak dítě zase může zpátky k matce, často se jí vyhýbá. Například se vyhýbá jejím dotekům, uzavírá se před ní a její láskou. Marně na ni čeká, a když se matka pokouší dostat se k němu blíže a vzít je do náručí, tak ji vnitřně a často i navenek odmítá.

Důsledky přerušeno pohybu k matce

Pohyb k matce, který byl brzy přerušeno, má dalekosáhlé důsledky na pozdější život a na náš úspěch. Jak se to projevuje v jednotlivých případech?

Kdyby se tyto děti chtěly někdy později k někomu přiblížit, například k partnerovi, připomene jim jejich tělo trauma tohoto časného odloučení. Pak se ve svém pohybu směrem k někomu zastaví. Místo, aby šli k partnerovi, čekají, že on půjde k nim. Když se pak k nim opravdu přiblíží, tak jeho blízkost často těžko vydrží. Tím nebo oním způsobem ho odmítají, místo aby ho šťastně přivítali a přijali. Trpí tím, a přesto se mu dokáží jen velmi váhavě otevřít, a pokud se jim to podaří, je to často pouze na krátkou dobu.

Podobně se to později děje s jejich vlastním dítětem. I jeho blízkost snesou někdy jen velmi obtížně.

Co by v tomto případě bylo pro ně řešením? Toto trauma může být překonáno jen tam, kde začalo. Celkově lze říci, že téměř za každým traumatem se skrývá situace, kdy nebylo možno uskutečnit pohyb, který by byl býval nutný, takže jsme v něm ustrnuli jako vrostlí do kořenu nebo jako ochrnutí.

Jak se toto trauma uvolní? Uvolní se v našich pocitech a v naší vzpomínce tehdy, když se navzdory celému svému strachu vrátíme do původní situace a onen pohyb, který byl tenkrát přerušen nebo mu bylo zabráněno, vnitřně dokončíme.

Co to znamená pro předčasně přerušovaný pohyb směrem k matce?

Vrátíme se ještě jednou zpátky do té situace tenkrát, staneme se opět oním dítětem, podíváme se na naši tehdejší matku a přes všechnu stoupající bolest a zklamání a vztek vůči ní, uděláme jeden malý krůček – s láskou.

Zastavíme se, podíváme se jí do očí a počkáme, až v sobě ucítíme sílu a odvahu pro další malý krok. Zase se zastavíme, než se nám podaří udělat další krůček a další malé kroky, až na konci spočineme v náručí naší matky, která nás obejmě a pevně podrží. Jsme konečně zase s ní v jednotě a s láskou u ní.

Později vytestujeme, nejprve uvnitř, jestli se nám podaří udělat tento pohyb i směrem k milovanému partnerovi. Podíváme se mu do očí, a místo abychom čekali, že se on pohne směrem k nám, uděláme my první krůček k němu. Po chvíli, když jsme opět nashromáždili dost síly, uděláme druhý krok. Tak jdeme dále k němu, krok za krokem, až ho budeme moci vzít do náruče a také on nás, až ho budeme moci pevně obejmout a můžeme se nechat pevně obejmout jím, šťastně a dlouho.

Pohyb směrem k úspěchu

Proč jsem to zde tak podrobně popsal?

Pohyb k matce, který byl brzy přerušen, se později projevuje jako rozhodující překážka úspěchu v naší práci, našem povolání a našem

podnikání. I zde jde o to, abychom se vydali směrem k úspěchu, místo abychom čekali, že dojde on k nám. Například pokud čekáme na plat, aniž bychom předtím podali odpovídající výkon, když předsouváme jiné, místo abychom se sami pustili do díla, nebo se spíše stáhneme, než bychom šli vstříc někomu nebo nějaké práci. Každý úspěch má tvář naší matky.

I zde tedy jdeme nejprve vnitřně úspěchu vstříc a jdeme vstříc i jiným lidem, jsme připraveni něco pro ně udělat, posloužit jim, místo abychom váhali a zastavili se a čekali, že se oni pohnou.

Jdeme jim vstříc, jdeme svému úspěchu vstříc, krok za krokem a při každém kroku cítíme naši matku láskyplně za sebou. S ní spojeni, jsme pro svůj úspěch vybaveni a dorazíme k němu, tak jako jsme dorazili k matce. Nejprve u ní a teď i u něj.

Náklonnost

Naše náklonnost je pohyb, který začíná v srdci. Připadá nám snadná, pokud se nám podařilo naši náklonnost věnovat matce.

Co ale dělat, když tomuto pohybu „naklánění se“ stálo něco v cestě nebo když byl příliš brzy přerušen? Místo abychom byli „naklonění“ jiným i sobě samým s láskou a respektem, odvracíme se od nich. Pak se toto odvrácení stane vnitřním i vnějším zásadním pohybem v našich vztazích i v našem vztahu k úspěchu.

Otázkou pak je: Jak můžeme pohyb onoho odvrácení obrátit směrem k pohybu k něčemu a k někomu, k náklonnosti k našemu životu, k jiným lidem, k našemu úspěchu a k našemu štěstí.

Navrhují k tomu vnitřní cvičení a pohyb, s jehož pomocí si toto odvrácení uvědomíte nejprve ve svém těle a pak jej můžete obrátit v plnou náklonnost.

Zde jsou uvedeny postupně jednotlivé kroky:

Posadíme se na okraj židle, hluboce vydechne ústy a nadechneme nosem. Oči zůstávají otevřené a zopakujeme ještě dvakrát hluboký

nádech a výdech. Pak zavřeme oči a dýcháme normálně. Ruce leží dlaněmi nahoru na stehnech.

Pomalou natahujeme paže a ruce stále více vpřed jakoby k někomu před námi. Přitom zůstáváme sedět vzpřímeně, vnímáme, jak se naše páteř napřimuje, čím více natahujeme paže dopředu. V naší představě je natahujeme vstříc své matce.

Zatímco zůstáváme v této pozici, začínáme si uvědomovat, kolika různými způsoby jsme se v našem životě od ostatních odvraceli, místo abychom jim byli nakloněni. Zůstáváme v této pozici, i když nám to v tuto chvíli připadá velmi obtížné. Pohybujeme dále našimi napřaženými pažemi a rukama ještě více vpřed a přitom udržujeme vzpřímená záda.

Postupně otevřeme pomalu oči. Aniž bychom se pohnuli, bereme jimi na vědomí naše okolí jako celek a jsme mu jako celku dopředu, napravo a nalevo a dokonce i dozadu nakloněni.

Otevřeme své uši, připraveni uslyšet cokoli a všechno, co nám ostatní chtějí sdělit, a zažíváme sebe ve spojení s nimi, s naší matkou a s mnoha jinými lidmi, sobě vzájemně nakloněni s láskou a důvěrou.

Opět uděláme tři hluboká dechová cvičení. Nejprve vydechneme a pak třikrát hluboký nádech a výdech. Dále zůstáváme sedět vzpřímeně. S rovnými zády, lehce předkloněni dopředu.

S mnoha lidmi se najednou cítíme jinak spojeni, s otevřenými očima a otevřenými ušima a cítíme se jim jinak nakloněni. A to i těm, se kterými jsme spojeni skrze naše povolání a podnikání.

Co se teď stane s naším úspěchem? Nechá na sebe ještě čekat? Co se stane s naší radostí a naším štěstím? I ono se k nám obrátí a bude nám nakloněno jako naše matka.

MÍSTO

Místo má smysl, pokud je jedno vedle mnoha dalších. Pro sebe sama nemá nikdo určité místo. Obsazujeme své místo s mnoha dalšími vedle nás. O svá místa se také hádáme, a přesto jsme odkázáni na to, že ostatní zaujmou svá místa. Jak bychom se jinak mohli dostat k výměně s nimi, jak bychom od nich mohli brát a jak jim dávat.

K výměně tedy patří i to, že i oni zaujímají svá místa, drží si je a dokonce je chtějí rozšířit. Patří sem i to, že s námi chtějí soutěžit, a tak se s námi dostanou do vztahu obzvláště intenzivním způsobem.

Nakonec jde v této soutěži o ta lepší místa, dokonce o nejlepší místo pro naše přežití. Přesněji vzato, i když si téměř nedovolíme se tomu postavit tváří v tvář, jde tady o život a o smrt.

Život jde dál, protože jiný život vyklízí své místo a vyklidit je musí. V zásadě to místo, které si hájíme, znamená vlastně náš život. Máme ho tak dlouho, jak dlouho máme místo, které nám patří. Pokud chceme vzít druhým jejich místo, pak jim tím bereme i základnu jejich života. Pokud jejich místo omezíme nebo ohraničíme, omezíme a ohraničíme tím jejich život.

Ve vztazích, které fungují, jde o to podělit se o své místo s někým jiným, a to střídavě. My se dělíme o své místo s nimi a oni o své s námi. I když se každý vzdá kousku svého místa, získává díky místu toho druhého něco navíc. Dohromady zabírají větší místo a jejich vlastní místo se díky společnému místu rozšíří.

V našich společných vztazích jde tedy o to, zaujmout své vlastní místo a obhájit si je. Současně jde o to společně s ostatními obsadit větší místo a ochránit je. Můžeme například vytvořit společnou prodlouženou hranici a pak přes tuto hranici vstupovat do vztahu s ostatními a s jejich společným místem.

Vše, co žije, vše, co má nakonec přinést velký úspěch, se snaží rozšířit své hranice. Úspěch ale znamená, že tam, kde se jedná o mezilidské

vztahy, rozšiřujeme své hranice společně s ostatními. Naše místo je nejjistěji chráněno ve společenství s mnoha jinými. Navíc se zde, mimo vlastní přežití, jedná o přežití a život pro mnohé, o plný a bohatý život a o úspěch pro všechny.

PŘESTAVBA, ZMĚNA, PŘESTAVĚNÍ

Přestavění znamená doslovně, že něco dostane nové místo, jiné postavení ve větším celku. Tak někdy přestavujeme kusy nábytku v domě, protože se zdá, že se tak k sobě lépe hodí, mají k sobě vzájemně lepší vztah a lépe vycházejí vstříc našim potřebám.

Přestavět znamená také, že se vnitřně nějak přeměníme a že se nastavíme na něco jiného. Například na nové výzvy nebo na jiný cíl a jemu odpovídající jiný směr.

Touto přestavbou něco zlepšíme. Bude to přizpůsobeno nové situaci, abychom mohli lépe obstát v soutěži s jinými, abychom zajistili sobě a svému podniku lepší výchozí situaci, lepší vyhlídky a lepší budoucnost.

V tomto smyslu se život stále přestavuje. Na všechny změny odpovídá dalším přizpůsobením.

Jinak je to s našimi přesvědčeními, která jsou usazena hluboko v nás. Například s naší morálkou a všeobecně sdílenými přesvědčeními o tom, co je dobře a co špatně, přípustné a nepřípustné, co je hodno usilování a co je riskantní.

Tato přesvědčení mají co do činění se sounáležitostí. Ptám se sebe sama: Jak se musím chovat, abych směl patřit k té skupině, která je pro mne důležitá. Které názory musím sdílet? Která přesvědčení a které soukromé nebo veřejné způsoby chování? Například, co smím dělat a jak se chovat, aniž bych byl vyloučen, a co musím dělat, abych dále zůstal členem?

Často nás strhnou přesvědčení a očekávání určité skupiny, a to ke škodě mnoha jiných, včetně nás samých. Například ve válce. Také v obchodní válce, a to jak v omezené oblasti, tak dokonce v rámci celého světa.

Zde ono přestavění, ona změna, představuje duchovní úkon, špičkový duchovní výkon, který rozhoduje o úspěchu a neúspěchu pro mnohé další.

Jak se nám taková přestavba či změna podaří? Podaří se díky novému tvůrčímu náhledu a díky odvaze následovat jej, a to i proti vnitřnímu a vnějšímu odporu.

Co by bylo pro mnohé podniky takovou zásadní změnou, přestavbou? Změna směru pohledu. To znamená: komu slouží v první řadě? Setkávají se někde s nouzí a zmenšují ji skrze své služby, produkty a svůj pokrok? Slouží v první řadě životu a základním hodnotám života mnoha jiných? Nebo je díky svým produktům umenšují, například skrze nebezpečný, zdraví škodlivý produkt a způsob, jakým mu dělají reklamu?

Jakou roli při tom hrají peníze a profit? Kdo z toho něco má? Slouží životu a jsou na straně těch, kteří pro něj něco dělají?

Zásadní změny v tomto směru mají co do činění s naším vlastním životem. Například: Kde dáváme a kde bereme? Vzali jsme si to rozhodující pro náš život tam, kde nám to bylo od začátku dáváno? Vzali jsme si toho tolik, abychom to velkoryse mohli dávat dál způsobem, který slouží životu mnoha lidí?

Zde jsou nastavovány výhybky pro všechno naše podnikání, pro dávání a brání a pro jeho trvalý úspěch.

Při vyrovnaném nastavení není třeba žádná přestavba, žádná změna. Zde je vše v pořádku. Co především? Lásky, která bere a která tím, že se tímto způsobem stala bohatou, slouží životu a jeho základům po celý svůj život s plným nasazením.

CHYBA

Když se nám stane závažná chyba, například když si neoprávněně zajistíme výhodu na úkor ostatních a naše nepravost vyjde najevo, máme strach, že naše chyba ohrozí naši existenci a existenci našeho podnikání. Někdy to není ani naše vlastní chyba. Jsme vtaženi do následků chyb, jež zavinili jiní.

Najednou už neleží náš osud a osud našeho podnikání v našich rukou. Zjistíme, že jsme vydáni na pospas jiným mocnostem, které rozhodují o našem bytí či nebytí a o našem přežití.

Otázka zní: Následuje tato chyba jinou, naši osobní chybu, skrze kterou jsme v jiné souvislosti rozhodovali o zdaru či zmaru jiného člověka, byli jsme nespravedliví a cítili jsme se v právu, připsali jsme mu k tíži chybu a nechali ho pocítit její důsledky? Dostáváme se skrze naši chybu a skrze následky, které s sebou nese, do stejné situace jako on? Naše chyba nás najednou činí jemu podobnými.

Jak dostaneme dost síly, abychom se mohli postavit následkům své současné chyby takovým způsobem, který by vedl k dobrému, a to nejenom pro nás a naši budoucnost, ale i pro budoucnost někoho jiného?

Chyby v podnikání souvisí s chybami, jež jsou osobního druhu, týkají se vztahů mezi lidmi a staly se v naší minulosti nebo v minulosti jiných a my jsme do ní osudově vtaženi. Proto se nám stávají v podnikání chyby, které jsou nám samým nepochopitelné. Něco v naší duši se chce jejich prostřednictvím dostat do kontaktu s těmi druhými nebo naopak, oni se v našich chybách hlásí ke slovu.

Kdo se v nich ale doopravdy hlásí o slovo? Je to jiná moc, která nás všechny řídí stejnou měrou a je všem stejnou měrou nakloněna, která chce skrze naše chyby uvést do pořádku něco mnohem hlubšího. V naší chybě a jejích důsledcích se hlásí o slovo moc, která nás chce vyvést z té či oné chybné situace a může nás z ní vyvést, když se dostaneme do souladu s její láskou ke všem a ke všemu, tak jak to právě je.

Jak se nám tento soulad podaří? Přestaneme se bát, začneme důvěřovat a necháme se touto mocí vést, i co se týče naší aktuální chyby a jejích důsledků a i minulých chyb, které jsme my nebo naše rodina udělali z lásky. Skrze ni pak nalezneme cestu k onomu lidství, které je ochotno sdílet osud.

Ať je to s důsledky naší současné chyby jak chce, ta stojí ve službách jiného úspěchu, i když nám jeho cena připadá vysoká. Když přijmeme naši chybu a její důsledky, rosteme lidsky v souladu s jinou láskou: bolestně a léčivě, bezmocně a odjinud mocni, smíření s důsledky. V našem srdci se dostáváme do jednoty s jinými silami a s jiným vedením.

ZTRÁTA

Litujeme ztráty, když jsme přišli o něco, co pro nás bylo důležité, co nám leželo na srdci a patřilo k našemu životu. Někdy ztratíme něco, co pro nás bylo břemenem, například odpovědnost, kterou jsme převzali za jiné, aniž by to jim či nám něco přineslo. Taková ztráta nás osvobozuje. Jsme rádi, že jsme se něčeho zbavili.

Když nám hrozí ztráta, která ohrožuje základní pilíře našeho života a dokonce náš život sám, pak zmobilizujeme poslední rezervy, abychom jí zabránili nebo ji odvrátili. Často to jde těžko pouze vlastními silami. Ohlížíme se, odkud nám přijde pomoc zvenčí. Když se nedostaví, vzpomene si na pomoc, která přichází zevnitř. Například když si uvědomíme, že jsme sami nebyli dost pozorní a způsobili druhým ztrátu nebo škodu. Najednou vidíme naši ztrátu v jiných souvislostech.

Všichni žijeme na úkor druhých a druzí žijí, protože nás to něco stojí a protože si dopřáváme, aby nás to něco stálo, často dokonce hodně stálo. Co v tomto smyslu něco stojí, slouží našemu a jejich životu a stává se ziskem beze ztráty.

Ztráta je především to, co náš život umenšuje, omezuje. Náš život něco ztrácí. Například, když ztratíme při nehodě jednu nohu nebo nám zůstanou nějaké následky. Nebo když ztratíme zrak nebo rovnováhu. Nebo když ztratíme naději skrze osudovou ránu, například když nám zemře milovaný člověk.

V našem podnikání zažíváme ztráty, když přesáhneme své možnosti, když zajdeme příliš daleko, za hranice toho, co slouží našemu životu a životu mnohých. A také tehdy, když jsme například zadrželi něco, co dlužíme společnosti, aby to mohlo být nám i ostatním k službám. Ztrátami pak uvádíme brání a dávání do onoho řádu, který nám dovoluje být spoluúčastným člověkem v našich blízkých i vzdálených vztazích.

V té chvíli jsme společenským systémem, pokud je on sám v pořádku, chránění před přehmaty a zajištění před ztrátami. Spolupracujeme s ním pro dobro celku.

Jiné ztráty patří do oblasti opotřebenosti a nutí nás k opravám a k obnově. Něco bylo spotřebováno a je nahrazeno novým. Tyto ztráty nás průběžně nutí zůstat aktivní, jako vše, co žije a roste. Patří do oblasti nákladů, se kterými musíme kalkulovat a které jsme ochotni s ohledem na zisk zajistit a investovat.

Jak zacházíme se ztrátami, které ohrožují naši existenci a naše štěstí a mohou nás stát život?

Zachraňujeme, co se ještě zachránit dá, a to ostatní necháváme odejít, aniž bychom po tom truchlili. Tak se stáváme svobodnými pro to, co nám zůstává, až i toto jako vše ve správný čas přestane, protože potom nebo na jeho místě začíná něco jiného.

Zde se pohybujeme mimo oblast zisku a ztráty, v jiné oblasti, a tou je duchovní oblast. Pohybujeme se v souladu s mocnostmi, kterým slouží vše stejnou měrou, tedy i naše ztráta.

Ony v každém okamžiku vše obnovují, stále obnovují, beze ztráty obnovují a vždy nově – tak jako vše ostatní i nás.

MARNĚ

Marné je to, co málo přináší. Nestálo to za tu námahu. Zajisté se dá většinou předvídat, co se na konci ukáže jako marné.

Marné je, když to málo dává smysl. Pak mluvíme o tom, že to byla „marná lásky snaha“: velká očekávání a žádný výsledek. A tak je často to hlasité marné a také to velmi výpravné je pak jen slupka bez jádra.

To, co slouží, není nikdy marné, například láska, která přivádí dítě na svět. Přináší to největší možné, aniž by to bylo nějak zvlášť nápadné. Neboť co více slouží životu než dítě, které je pokračovatelem, když ten předchozí život pomine?

Marné jsou sny bez práce, která je uskuteční. Žádná práce není zbytečná, která je vykonávána navzdory překážkám, až dojde ke svému cíli. Obzvláště práce, která z dlouhodobého úhlu pohledu pomůže životu mnoha jiných.

Na cestě tam se mnohé může zdát marné, protože ten správný čas na sebe nechá čekat. Ale to dobré a podstatné má dlouhý dech. V tomto smyslu je jen to krátkodobé marné. Například rychlý úspěch, který dlouhodobě přináší prohru se ztrátami pro mnohé.

Marný není ani vděk za vykonanou práci. Vede ji dál, až k plnému úspěchu.

Nikdy není marné trpělivé čekání, než se ukáže výsledek, který potřebuje svůj čas. Například u zahradníka, ale i jinak u všeho, co potřebuje vytrvalost.

Vše nadnesené se po určitém čase ukáže jako marné. Musí se to vrátit zpátky na zem, do reality.

Jak se vyhneme tomu marnému? Skromností, s vědomím míry, která zůstává. Jen pomalu zvětšujeme hranice toho, čeho chceme dosáhnout, vždy s ohledem na rezervy, které ještě máme. Rozšíříme je ve službách něčeho, co pomáhá, na co druzí čekají. Když jim to slouží, stává se otázkou marnosti zbytečnou.